

บันทึก

เรื่อง การนับเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญ (กรณีนายไพจิตร ปุณณพันธ์)

กระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือ ที่ ยธ.๐๕๐๓/๒๓๒๙๗ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๒๐ ว่า นายไพจิตร ปุณณพันธ์ อดีตข้าราชการตุลาการ สังกัดกระทรวงยุติธรรม ได้ยื่นคำร้องต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรม ลงวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ ว่าได้เริ่มเข้ารับราชการเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๐๒ และรับราชการเรื่อยมาจนได้ลาออกจากราชการเพื่อประกอบอาชีพอย่างอื่นตั้งแต่วันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๑๙ นับเวลาราชการจริงรวมกับเวลาราชการทวีคูณแล้วเป็นเวลา ๒๔ ปี ๗ เดือนเศษ ซึ่งตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๒๙ วรรคแรก บัญญัติว่า เศษของปีถ้าถึงครึ่งให้นับเป็นหนึ่งปี ดังนั้น ผู้ร้องจึงมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ และมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติเหตุรับราชการนานตามมาตรา ๙ และมาตรา ๑๔ และผู้ร้องได้ทำเรื่องราขอรับบำนาญ แต่กรมบัญชีกลางเห็นว่าผู้ร้องไม่มีสิทธิได้รับบำนาญเพราะมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ คงมีแต่สิทธิได้รับบำเหน็จเหตุทดแทนอย่างเดียว ผู้ร้องจึงได้มีหนังสือขอให้กระทรวงยุติธรรมชี้แจงให้กระทรวงการคลังทบทวนเรื่องนี้ ซึ่งกระทรวงการคลังก็ได้แจ้งว่าผู้ร้องมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญทั้งสิ้นไม่ครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ จึงไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานและไม่เข้าข่ายมีสิทธิได้รับบำนาญด้วยเหตุอื่นด้วย ผู้ร้องเห็นว่า ความเห็นของกรมบัญชีกลางและกระทรวงการคลังไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมส่งเรื่องของผู้ร้องเข้าปรึกษาในคณะกรรมการกฤษฎีกา รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นเรื่องการแปลความในกฎหมายสมควรส่งให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณา กระทรวงยุติธรรมจึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็นในปัญหาเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าวโดยฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงยุติธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงและสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการ) และผู้แทนกระทรวงการคลัง (กรมบัญชีกลาง) แล้ว จากการสอบถามผู้แทนกระทรวงยุติธรรมได้ความว่า นายไพจิตรฯ ได้ขอลาออกจากราชการเพื่อประกอบอาชีพอย่างอื่น และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมได้มีคำสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อประกอบอาชีพอย่างอื่นตามหนังสือขอลาออก โดยคำสั่งมิได้ระบุว่าจะอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเพราะรับราชการนานได้ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ มาตรา ๑๔ วรรคสอง นอกจากนี้ผู้แทนกระทรวงยุติธรรมชี้แจงว่าเรื่องการขอรับบำเหน็จบำนาญไม่อยู่ในอำนาจของกระทรวงยุติธรรมที่จะสั่งการได้กระทรวงยุติธรรมจึงเพียงแต่ส่งเรื่องราขอรับบำนาญของนายไพจิตรฯ ไปให้กระทรวงการคลังพิจารณาแต่

กรมบัญชีกลางเห็นว่า นายไพจิตรฯ ไม่มีสิทธิรับบำนาญเพราะมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์คงมีสิทธิได้รับบำเหน็จเหตุทดแทนอย่างเดียว เมื่อนายไพจิตรฯ ขอให้กระทรวงยุติธรรมชี้แจงให้กระทรวงการคลังทบทวนเรื่องนี้กระทรวงการคลังได้แจ้งมาว่าเวลาราชการในเรื่องนี้หมายถึงเนื้อหาของเวลาราชการแท้ๆ รวมกับเวลาวิเศษซึ่งมีสิทธินับได้ตามกฎหมายโดยไม่มีการปิดเคสการมีเวลาราชการไม่ครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์และพิเศษของเดือนที่เกิน ๖ เดือน ขึ้นเป็นปีนับเป็นยี่สิบห้าปีนั้น ไม่ถือว่าครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ตามกฎหมายทั้งกระทรวงยุติธรรมได้มีหนังสือ ที่ ยธ.๐๔๐๑/๒๐๒๓๙ ลงวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๒๕๒๐ ถึงนายไพจิตรฯ ว่ากระทรวงยุติธรรมได้พิจารณาแล้วเห็นว่าคำสั่งกระทรวงการคลังน่าจะถูกต้องแล้ว และการส่งเรื่องมายังคณะกรรมการกฤษฎีกา กระทรวงยุติธรรมก็ไม่มีเหตุผลอย่างอื่นประการใด

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๑) เห็นว่า ตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏข้างต้น เรื่องนี้ยังกล่าวไม่ได้ว่ากระทรวงยุติธรรมและกระทรวงการคลังมีความเห็นขัดแย้งกัน และในทางปฏิบัติ คณะรัฐมนตรีก็ได้มีมติวางระเบียบในเรื่องการตีความและให้ความเห็นในทางกฎหมายของคณะกรรมการกฤษฎีกาไว้ว่า ถ้ากระทรวงทบวงกรมใดมีความสงสัยในปัญหากฎหมายฉบับใดแล้ว ให้ติดต่อหารือกับเจ้ากระทรวงผู้รักษากฎหมายนั้นๆ โดยตรงก่อน หากมีความเห็นขัดแย้งไม่เป็นที่ยึดถือกันได้แล้ว จึงให้ส่งปัญหาเกาหมายนั้นๆ มาให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาตีความ (หนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นว.๔๐/๒๔๘๔ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๔๘๔) ฉะนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงไม่อาจพิจารณาให้ความเห็นตามที่กระทรวงยุติธรรมขอมานั้นได้

(ลงชื่อ) อมร จันทสมบุรณ์

(นายอมร จันทสมบุรณ์)

รองเลขาธิการฯ

ปฏิบัติราชการแทน เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มกราคม ๒๕๒๑